

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/34/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121494963
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6121494963.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Lajoša a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Andreja Radomského, v spore žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpenej spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX D., o zaplatenie 6 081,86 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 18Csp/16/2022 - 156 z 27. 11. 2023, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 18Csp/16/2022-189 z 03. 09. 2024, jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 18Csp/16/2022 -156 z 27. 11. 2023 v spojení s opravným uznesením č. k. 18Csp/16/2022 - 189 z 03. 09. 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), v konaní o žalobe žalobkyne o zaplatenie sumy 6 081,86 eur s príslušenstvom, rozhodol tak, že cit.:

„I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanej sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3 a 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z. z.“), a výrok o trovách konania ust. § 251 ods. 1 a § 262 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3. Vecne konštatoval, že B. B., E., a žalovaná uzatvorili 15. 01. 2016 zmluvu o splátkovom úvere, ktorou bol žalovanej poskytnutý úver v sume 9 270 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v mesačných splátkach vo výške 142,39 eur, že žalovaná na úver celkovo uhradila sumu 5 009,61 eur, že všetky splátky riadne a včas neuhradila, z dôvodu ktorého dňa 01. 12. 2020 vyhlásila B. B. E. mimoriadnu splatnosť úveru a 23. 03. 2021 uzatvorila so žalobkyňou zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorú si tento uplatnil v predmetnom spore. Žalobu vyhodnotil ako neopodstatnenú z dôvodu nepreukázania splnenia podmienok podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, t. j. že došlo k riadnemu zosplateniu spotrebiteľského úveru, nakoľko z predložených listinných dôkazov nemal preukázané, že výzvy, v dôsledku ktorých mohlo nastať zosplatenie úveru z dôvodu neuhradenia splátok vo výške 6 797,28 eur boli žalovanej

riadne doručené a taktiež že oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru bolo doručené žalovanej riadne, a že mohlo dôjsť k riadnemu postúpeniu pohľadávky. Konštatoval, že žalobkyňa nie je vecne aktívne legitimovaná na podanie žaloby, pretože žalobkyňa nedoručila oznámenie o zosplatnení pohľadávky, čím sa pohľadávka nestala splatnou, a právny predchodca žalobkyne nemohol platne postúpiť pohľadávku na žalobkyňu, z dôvodu ktorého jej v spore chýbala aktívna vecná legitimácia. Uzavrel, že B. B., E., bola oprávnená postúpiť pohľadávku na žalobkyňu len za splnenia zákonných podmienok ustanovených § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. pre postúpenie pohľadávok a že žalobkyňa preto nie je v konaní aktívne vecne legitimovaná. Označené ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. definuje dve podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už ust. § 524 ods. 1 OZ), za ktorých možno postúpiť bankovú pohľadávku inej osobe; prvou podmienkou je písomná výzva banky klientovi, aby plnil a druhou je omeškanie dlžníka so splnením čo i len časti postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 dní. Rozhodovacia prax súdov nebola jednotná v názore, či ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., predpokladá osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného dlhu, alebo či je za takúto výzvu považovať aj výzvu realizovanú podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, avšak s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/88/2017 z 19. 03. 2018, rozsudku NS SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. 03. 2022, a uznesenia sp. zn. 4Cdo/75/2020 z 27. 10. 2022 je zrejmé, že ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky. Preto nemožno považovať za splnenie podmienky výzvy zo 17. 12. 2020 a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 02. 12. 2020. Žalobkyňa podľa súdu prvej inštancie nepreukázala prvú podmienku, a to doručenie oznámenie o zosplatnení úveru, ani druhú podmienku pre postúpenie pohľadávky a to, že právny predchodca písomne vyzval žalovanú pred postúpením pohľadávky, pričom za takúto výzvu nepovažoval jeho výzvy 30. 08. 2019, 17. 12. 2020, 30. 10. 2020, ktoré neboli žalovanej riadne doručené. Uzavrel, že ide o dva odlišné inštitúty sledujúce iné ratio legis a iný účel naplnenia práv a povinností subjektov a za výzvu v zmysle zákona o bankách nie je možné považovať ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Písomná výzva podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., je úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta po uplynutí zákonom stanovenej lehoty minimálne 90 kalendárnych dní. V prípade, ak tento úkon nebol preukázateľne vykonaný a žalovanej doručený, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobkyňa odôvodňuje svoju aktívnu vecnú legitimáciu. Poskytnutý úver nebolo možné postupom podľa ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ platne predčasne zosplatniť. Na podporu svojich záverov súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Košice sp. zn. 2CoCsp/101/2021 a rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 3CoCsp/40/2022, a sp. zn. 22CoCsp/25/2021.

4. Výrok o trovách konania založil na zistení, že žalovaná bola v konaní plne úspešná, avšak keďže jej v konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, súd prvej inštancie jej nárok na ich úhradu nepriznal.

5. Proti napadnutému rozsudku podala v celom rozsahu v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa opierajúca ho o odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP. Nestotožnila sa s právnym posúdením súdu prvej inštancie ohľadne neexistencie aktívnej vecnej legitimácie. Poukázala na to, že žalovaná bola v omeškaní so splnením aj len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 dní a že zároveň bolo v konaní preukázané, že žalovaná bola postupom vyzvaná na úhradu omeškaných splátok a to výzvami z 30. 10. 2020 na úhradu dlžnej sumy spolu s podacím hárkom a potvrdením o doručení, a výzvou z 02. 12. 2020, ktorou postupca vyhlásil úver za predčasne splatný spolu s obálkou preukazujúcou neprevzatie zásielky v odbernej lehote. Namietala, že podľa súdnej praxe sa na účely ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., nevyžaduje samostatná (osobitná) výzva, avšak že v danom prípade žalovanej bola zaslaná osobitná výzva zo 17. 12. 2020, ktorej doručenie žalovaná nijakým spôsobom nespochybnila. Napadnutý rozsudok podľa žalobkyne nezohľadňuje judikatúru najvyšších súdnych autorít, konkrétne uznesenia NS SR sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27. 09. 2023, sp. zn. 1Obdo/92/2018 z 20. 11. 2019, či rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. 03. 2018, k čomu nadväzne citoval z radu rozhodnutí odvolacích súdov k tejto problematike. Mal za to, že splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. preukázala v konaní platobnou históriou úveru, predloženými výzvami zo strany postupcu ako aj predloženými dôkazmi o ich doručovaní priamo žalovanej. K doručeniu výzvy z 30. 01. 2020 žalovanej argumentovala, že pri preukazovaní jej doručenia je potrebné aplikovať teóriu dôjdenia, v zmysle ktorej sa nevyžaduje, aby bol úkon aj reálne doručený, s tým že postačuje, aby sa písomnosti dostali do dispozičnej sféry adresáta; v tomto ohľade argumentoval najmä judikatúrou NS SR (R 4/2021, sp. zn. 5Cdo/129/2010, 4Cdo/90/2023, 2Sžf 8/2009,

5Obdo/2/2017) ako aj výkladom komentára k OZ. Doručenie spornej výzvy preto považovala v konaní za jednoznačne preukázané aj len dôkazom o jej odoslaní. Súčasne namietala, že jej nie je zrejmé ani to, prečo súd prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané doručovanie výzvy z 02. 12. 2020 - oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ku ktorej priložila aj obálku, z ktorej vyplýva, že táto zásielka nebola žalovanou prevzatá v odbernej lehote a vrátená 29. 12. 2020. Postupca doručoval všetky výzvy žalovanej na adresu uvedenú v zmluve, pričom doručovanie týchto písomností bolo v konaní nesporným skutkovým tvrdením, čím bola daná aj jej aktívna vecná legitímácia. Nakoľko právne závery uvedené v napadnutom rozsudku nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, súdnej praxi ani platnej právnej úprave navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobkyne vyhovie alebo ho zruší a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčísliť trovy odvolacieho konania.

6. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila. Iné prostriedky procesného útoku a procesnej obrany neboli v odvolacom konaní sporovými stranami uplatnené.

7. Žalobkyňa na výzvu odvolacieho súdu v zmysle ust. § 382 CSP z 10. 04. 2025 k možnému použitiu ust. § 37 ods. 1 OZ v súvislosti s právnymi úkonmi veriteľa realizovanými v intenciách ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ v podaní z 22. 04. 2025 poukázala na článok II bod 7 zmluvy o úvere, v ktorom si banka so žalovanou dohodla možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, ďalej na výzvu z 30. 10. 2020, ktorou žalovanú vyzval na úhradu omeškaných splátok a upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a tiež na oznámenie postupcu z 02. 12. 2020, ktorým došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Nadväzne poukázala na právne závery NS SR vyplývajúce z jeho uznesení sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30. 11. 2022 a sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15. 12. 2022. K otázke obsahových náležitostí úkonov realizovaných v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ, v spojení s ust. § 565 OZ mala za to, že výzva pred so splatením úveru a ani vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nemusia obligatórne obsahovať údaj o splátke, pre neuhradenie, ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Účelom označených zákonných ustanovení je snaha zákonodarcu poskytnúť spotrebiteľovi v zmluvnom vzťahu dodatočnú ochranu a možnosť vyhnúť sa vyhláseniu mimoriadnej splatnosti uhradením omeškaných splátok. V tejto súvislosti citoval z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. 01. 2024, podľa ktorého podmienkou platnosti predčasného splatenia dlhu nie je špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k jeho zosplateniu. Aktuálna rozhodovacia prax NS SR (napr. uznesenia NS SR, sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30. 11. 2022, sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15. 12. 2022, sp. zn. 7Cdo/26/2023 z 29. 11. 2023, sp. zn. 6Cdo/87/2023 z 31. 05. 2023, sp. zn. 1Cdo/148/2022 z 12. 07. 2023 atď.), podľa žalobkyne jednoznačne určila, že vyhlásiť mimoriadnu splatnosť možno pre neuhradenie splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu troch mesiacov a pre ktorej nezaplatenie ako jedinej mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Veriteľ si preto nemôže vybrať pre nesplnenie ktorej splátky si právo zosplatiť úver uplatňuje, nakoľko môže ísť výlučne len o nesplnenie jednej konkrétne vymedzenej splátky. Zotrvála preto na stanovisku rozhodnúť vo veci v zmysle ňou podanej žaloby.

8. Žalovaná sa k výzve odvolacieho súdu v zmysle postupu podľa ust. § 382 CSP v určenej lehote nevyjadrila.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie žalovanej bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa ust. § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že napadnutý rozsudok nebol oprávnený preskúmať z iných dôvodov, než tých, ktoré boli výslovne uvedené. Výnimkou by mohli byť len vady konania týkajúce sa procesných podmienok, aj keď v odvolacích dôvodoch neboli uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd v zákonom stanovenej lehote uverejnil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie

odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku, porušením práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

12. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil odvolateľovi uskutočnenie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva odvolateľa na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu, avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

13. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa ust. § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamena ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (t. j. nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo

skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca

v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd

k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie NS SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29. 09. 2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie NS SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

15. Súd prvej inštancie v danej veci zistil skutkový stav v postačujúcom rozsahu pre rozhodnutie o veci a dospel aj k správne právnemu záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobkyni v konaní vzhľadom na neplatnosť právneho úkonu zosplatnenia úveru poskytnutého žalovanej B. B. E., a následnú neplatnosť postúpenia žalovanej pohľadávky na žalobkyni.

16. V danom prípade je nepochybné, že B. B. E., so žalovanou uzavrela dňa 15. 01. 2016 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 9270,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala zaplatiť v mesačných splátkach po 141,39 eur splatných vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, s konečnou splatnosťou úveru dňa 20. 01. 2024 a celkovou čiastkou spojenou s úverom 13 571,81 eur. Z obsahu spisu vyplýva, že B. B. E., výzvou z 30. 08. 2019 vyzvala žalovanú na úhradu omeškanej sumy 391,23 eur do 15 dní od doručenia výzvy na účet v nej uvedený; jej doručovanie žalobkyňa preukazovala kópiou obálky vrátenej banke 24. 09. 2019 z dôvodu neprevzatia v odbernej lehote. Zo spisu tiež vyplynulo, že výzvou z 30. 10. 2020 B. B. E. vyzvala žalovanú na uhradenie dlžnej sumy vo výške 2144,11 eur v lehote 15 dní od doručenia upozornenia, s poučením, že ak túto sumu v uvedenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky a žalovaná stratí výhodu splátok; na preukázanie doručovania tejto výzvy žalobkyňa predložila kópiu podacieho hárku č. F. XXXXXXXXXX z 03. 11. 2020. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 02. 12. 2020 B. B. E. oznámila žalovanej vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pohľadávky zo zmluvy uzavretej 15. 01. 2016, č. úveru XXXXXXXXXX ku dňu 01. 12. 2020 a žalovanú vyzvala na zaplatenie sumy 6797,28 eur do 15 dní na číslo účtu uvedené v oznámení; doručovanie tohto oznámenia žalovanej žalobkyňa preukazovala kópiou obálky o doručovaní tejto zásielky na adresu žalovanej, ktorú si však žalovaná podľa vyznačenej doložky pošty v odbernej lehote neprevzala, z dôvodu ktorého bola B. B. E., zásielka vrátená 29. 12. 2020. Výzvou zo 17. 12. 2020 bola žalovaná vyzvaná na úhradu dlžnej sumy 6 795,79 eur a upozornená na postúpenie pohľadávky tretej osobe; doručovanie tejto výzvy žalobkyňa v konaní nepreukazovala. Napokon na podklade Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0215/2021/CE z 23. 03. 2021 a k nej pripojených príloh možno konštatovať, že žalovaná pohľadávka bola predmetom postúpenia zo B. B. na žalobkyňu.

17. Nadväzujúc na vyššie zhrnutý skutkový stav odvolací súd konštatuje, že konaním na súde prvej inštancie ani napadnutým rozsudkom nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súčasne však konštatuje, že zistený skutkový stav, bol súdom prvej inštancie, sčasti nesprávne právne posúdený, resp. toto právne posúdenie nebolo dôsledne vykonané a preto inak správny právny záver o neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru poskytnutého B. B. E., nebol primerane a dostatočne odôvodnený.

18. V zhode so súdom prvej inštancie nemal ani odvolací súd v danej veci pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi B. B. E., a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, keďže uzatvorená zmluva o splátkovom úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, v ktorej B. B. E., vystupovala v postavení dodávateľa, nakoľko pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná v postavení spotrebiteľa, keď pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, a že aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa. Súd prvej inštancie preto na

posúdenie daného právneho vzťahu správne aplikoval ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľa, predovšetkým ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 9 OZ, ako aj § 39 a § 565 OZ § 53 ods. 9 a tiež § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.

19. S ohľadom na žalobkyňou predložený dôkaz o odoslaní výzvy na zaplatenie pohľadávky vo výške 2 144,11 eur z 30. 10. 2020 obsahujúcej súčasne upozornenie o oprávnení veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaná nenamietala tvrdenie žalobkyne o svojom omeškaní so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a o upozornení v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, a ani netvrdila, že by sa v čase doručovania relevantných právnych listín nezdržiavala na adrese, ktorú uviedla v zmluve o splátkovom úvere, resp. že by sa nemala možnosť s týmito listinami oboznámiť, však nemožno považovať záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní doručenia tohto upozornenia do dispozičnej sféry žalovanej za udržateľný. K tomuto záveru odvolací súd poukazuje na závery vyplývajúce z poslednej judikatúry NS SR, predovšetkým na rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/90/2023 a sp. zn. 4Cdo/93/2023, v ktorých neakceptovanie podacích hárkov o ich podaní na poštovú prepravu na adresu žalovanej strany pre účel preukázania doručenia veriteľom zasielanej výzvy vyhodnotil najvyšší súd ako chybné právne posúdenie. Súčasne odvolací súd prízvukuje, že k otázke doručovania hmotnoprávných úkonov adresátovi existuje pomerne rozsiahla judikatúra najvyšších súdnych autorít (k tomu porovnaj napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/36/2020, sp. zn. 5Cdo/129/2010, sp. zn. 5Obdo/2/2017, sp. zn. 2Sžf/8/2009 a iné), na ktorú je potrebné prihliadnuť.

20. Aj napriek vyššie uvedenému čiastočne odlišnému právnomu hodnoteniu odvolacieho súdu pokiaľ ide o otázku doručovania výziev B. B. E. v súvislosti s omeškaním žalovanej so splácaním úveru a tiež skutkovému stavu vyplývajúcej z doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru z 02. 12. 2020, ktorou bola žalovaná požiadaná o zaplatenie sumy 6 797,28 eur, ktorej mala predchádzať výzva z 28. 01. 2018 na úhradu pohľadávky vo výške 2 144,11 eur ohľadne, ktorej žalobkyňa preukázala jej odoslanie žalovanej na adresu uvedenú v zmluve, odvolací súd zastáva názor, že samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nie je možné považovať za platné.

21. Podľa ust. § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom do 31. októbra 2024, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

22. Podľa ust. § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

23. Z vyššie citovaných ustanovení OZ možno dovodiť, že pre platné zosplatenie úveru musia byť kumulatívne splnené tieto podmienky: (i) ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, (ii) medzi zmluvnými stranami existuje dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o tom, že ak sa nesplní niektorá splátka, stane sa zročným celý dlh (ide o tzv. stratu výhody splátok), prípadne celý dlh sa stane zročným aj vtedy, ak to bolo určené v rozhodnutí súdu, (iii) uplatnenie práva najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, (iv) upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní a (v) identifikácia splátky pre nesplnenie, ktorej sa má celý dlh stať splatným.

24. Podľa ust. § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

25. Právny úkon je nezrozumiteľný a tým aj neplatný v prípade, ak ani na základe jeho výkladu v súlade s ust. § 35 ods. 2 a 3 OZ nie je možné objektívne zistiť, čo ním malo byť zo slovnej alebo inej stránky vyjadrené, takže druhej strane nie je umožnené sa s týmto prejavom vyjadrujúcim vôľu konajúceho riadne oboznámiť a pochopiť ho. Vyjadrenie právneho úkonu je nezrozumiteľné, ak ani z jazykovej stránky nie je možné zistiť jeho obsah, a to ani jeho výkladom. Právnu relevanciu pritom nemá neschopnosť oboznámiť sa s prejavom vôle konkrétnym adresátom (tzv. relatívna nezrozumiteľnosť), ale výlučne len ak prejav vôle nie je vo všeobecnosti zrozumiteľný (podľa Števcík, M., Dulak, A., Bajánková,

J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1-450. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 257-270 s.).

26. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 7CoCsp/14/2021, podľa ktorého „neuveďenie konkrétnej splátky, pre ktorú žalobkyňa jednorazovo predčasne zosplatnil celý dlh, vyplývajúci z úveru, spôsobuje absolútnu neplatnosť tohto jednostranného právneho úkonu žalobkyňu pre jeho neurčitosť (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ Platnosťou právneho úkonu mimoriadneho zosplatnenia spotrebiteľského úveru sa vo vyššie uvedených intenciách zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v podstate opakovane uzavrel, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde v zmysle ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh (porovnaj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/2/2023 z 25. 01. 2024 - bod 13. a 14.2 in fine odôvodnenia, tiež sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26. 06. 2024 – body 12.2 a 12.3. odôvodnenia, sp. zn. 5Cdo/188/2023 z 31. 07. 2024 – body 21. až 23. odôvodnenia). Identifikácia tejto splátky je potrebná nielen z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (porovnaj rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený. Absencia špecifikácie konkrétnej splátky, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru spôsobuje neurčitosť takéhoto úkonu, nakoľko bez tejto špecifikácie nemožno posúdiť, či došlo k splneniu podmienky stanovenej v § 53 ods. 9 OZ, ktorá umožňuje využitie práva podľa ust. § 565 OZ. Pre posúdenie určitosti a následnej možnosti, či k zosplatneniu dlhu došlo v súlade so zákonom je nutné, aby bolo zrejmé, s ktorou splátkou je dlžník v omeškaní (k tomu porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2CoCsp/31/2023 z 30. 01. 2024, rovnako rozsudok Krajského súdu Prešov 17Co/171/2018 zo dňa 04. 04. 2019). K tejto výkladovej tendencii sa napokon relevantne prihlásil aj Najvyšší súd SR a to v uznesení sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13. 02. 2025, zaradenom 04. 06. 2025 do Zbierky stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky, ktorého právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 OZ).“

27. Argumentáciu žalobkyne opierajúcu sa o uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022, uvedenú v podaní z 22. 04. 2025 hodnotí odvolací súd ako nedostatočnú pre zvrátenie vyššie uvedeného právneho posúdenia, ktoré na túto jeho argumentáciu odpovedá v dostatočnom rozsahu. Spotrebiteľ musí mať možnosť identifikácie omeškanej splátky, pre ktorú veriteľ mieni právo na zosplatnenie využiť preto, aby mal reálnu možnosť odvrátiť prípadné zosplatnenie úveru jej zaplatením a tiež preto, aby nemal sťaženú možnosť preverenia skutočnej výšky svojho dlhu. Dovolací súd sa v súvislosti s riešením právnej otázky premlčania spotrebiteľských vzťahoch (uznesenie sp. zn. 7Cdo/268/2020 z 29. 11. 2022 - R 29/2023) dotkol tejto problematiky len okrajovo, preto na označené rozhodnutie, aj keď niet pochyb o tom, že predstavuje ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, nemožno odkazovať.

28. V okolnostiach súdeného prípadu možno konštatovať, že žalobkyňou predložená výzva z 30. 10. 2020 síce obsahuje konštatovanie o omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 2 144,11 eur, výzvu na jej úhradu v lehote najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy na v nej uvedený účet, ako aj upozornenie na oprávnenie banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v prípade, ak v stanovenej lehote nebude dlžná suma uhradená, avšak z jej obsahu nie je jednoznačne zistiteľné, pre ktorú splátku v prípade jej nezaplatenia zamýšľala právna predchodkyňa žalobkyne postupovať podľa ust. § 565 OZ, t.j. vyhlásiť úver za predčasne splatný. Túto skutočnosť nemožno zistiť ani z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 02. 12. 2020, ktoré obsahuje iba identifikáciu „Prípady porušenia“ zmluvy v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery B. B., E. s účinnosťou od 01. 01. 2015, ďalej že k 01. 12. 2020 podľa rozhodnutia B. B. E. nastáva mimoriadna splatnosť pohľadávky zo zmluvy (t. j. celého úveru) v sume 6 797,28 eur, ktorú žiadala žalovaná uhradiť do 15 dní na číslo účtu špecifikované v oznámení. Predčasné zosplatnenie pohľadávky

B. B. E., ako dodávateľom úveru, ktoré je potrebné kvalifikovať ako jednostranný adresný hmotnoprávny úkon, v danom prípade neobsahuje špecifikáciu splátky/splátok, pre ktorých nezaplatenie v lehote splatnosti bol úver poskytnutý žalovanej zosplatený. Inými slovami povedané, uvedený právny úkon neobsahuje jednoznačné, jasné, určité a nezameniteľné skutkové a právne odôvodnenie vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru tak, aby žalovaná ako spotrebiteľ tomuto úkonu porozumela. Uvedený hmotnoprávny úkon právnej predchodkyne žalobkyne tak svojim obsahom odporuje zákonu, a to ust. § 53 ods. 9 v znení účinnom do 31. 10. 2024 v spojení s ust. § 565 OZ pre absenciu nezameniteľného uvedenia splátky, pre ktorú bolo pristúpené k mimoriadnej splatnosti úveru a okolností za akých k tomu došlo. Takýto nejednoznačný právny úkon nemôže mať žiadne právne následky a možno ho kvalifikovať ako neplatný pre jeho neurčitosť v zmysle ust. § 37 ods. 1 OZ. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu je pritom súd povinný prihliadať ex offo (porovnaj tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/38/2021 z 24. 02. 2022).

29. Odvolací súd však rovnako ako súd prvej inštancie považuje pre právne posúdenie daného prípadu za aplikovateľný ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., ktoré upravuje podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky na iného veriteľa, a rovnako tak aj ust. § 17 zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorých môže byť premetom postúpenia len pohľadávka po konečnom termíne splatnosti alebo pohľadávka, ktorá sa stala celkom splatnou pred konečným termínom splatnosti. Uvedené znamená, že ak nedošlo k platnému zosplateniu celej pohľadávky, táto nemohla byť ako celok na žalobkyňu postúpená. Zo zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru mala nastať dňa 20. 01. 2024, preto až po dátume konečnej splatnosti úveru mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobkyňu. Z obsahu napadnutého rozsudku a súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania je zrejmé, že k postúpeniu pohľadávky z postupcu na žalobkyňu malo dôjsť na základe zmluvy uzatvorenej dňa 23. 03. 2021, t.j. pred tým, ako nastala splatnosť celého úveru. Vzhľadom na to v predmetnom prípade neboli splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 17 zákona č. 129/2010 Z. z., konkrétne podmienka upravená pod jeho písm. b/ a z tohto dôvodu tak na žalobkyňu nemohli byť platne postúpené práva vyplývajúce z uzatvorenej zmluvy o splátkovom úvere z 15. 01. 2016 medzi B. B., E. a žalovanou, v dôsledku čoho je správny záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v predmetnom konaní. Vecnú správnosť tohto záveru potvrdzuje aj aktuálna súdna prax, v rámci ktorej odvolací súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu Trnava, sp. zn. 32CoCsp/6/2023 z 28. 05. 2024, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 13CoCsp/4/2024 z 27. 03. 2024, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 16CoCsp/10/2023 z 12. 03. 2024, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6CoCsp/5/2023 z 15. 06. 2023.

30. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne pre neplatné postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonnými podmienkami, a tento záver si z vyššie uvedených dôvodov osvojil aj odvolací súd z dôvodov rozvedených v predchádzajúcich odsekoch odôvodnenia tohto rozsudku, nebolo už pre rozhodnutie vo veci relevantné ďalej sa zaoberať ostatnými námietkami odvolateľky o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, resp. s tým súvisiaceho porušenia práva na spravodlivý súdny proces (odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

31. Z už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov totiž vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (viď napr. aj rozhodnutia ÚS SR sp.zn. II. ÚS 251/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalobkyne v tomto smere, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

24. Vecne správne výroku súdu prvej inštancie ohľadne merita veci zodpovedá aj vecne správny výrok II. napadnutého rozsudku o náhrade trov konania, keď vychádzajúc z ust. § 255 ods. 1 CSP a aplikujúc zásadu hospodárnosti konania žalovanej nebola voči žalobkyňi priznaná náhrada trov konania, pretože jej v konaní žiadne trovy konania nevznikli (a zo spisu jej ani nevyplývajú).

32. Z uvedených dôvodov odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (výrok I. tohto rozsudku).

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods.1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, vychádzajúc zo záveru, že v odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná. Z obsahu spisu však súčasne vyplýva, že žalovaná bola aj v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadřila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd tak obdobne ako súd prvej inštancie zastáva názor, že rozhodovanie postupom najskôr podľa ust. § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo nielen zjavne nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu (čl. 17 Základných princípov CSP). Preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II. tohto rozsudku).

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).